

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2010. március 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I.r.vádltott és társa ellen indult büntetőügyben a Zala Megyei Bíróság 2009. április 9. napján kihirdetett 3.B.22/2008/49. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

II.r. vádlottat bűnösnek mondja ki bűnpártolás büntetében (Btk. 244.§ (1) bekezdés a/ pont és (3) bekezdés a/ pontja). Ezért öt 10 (tíz) hónapi börtönbüntetésre ítéli, melynek végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

Az első fokú bíróság ítéletét I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Zala Megyei Bíróság a 3.B.22/2008/49. szám alatti ítéletében I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d/ pontja szerint minősülő emberölés büntetében. Ezért 15 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. II.r. vádlottat az ellene a Btk. 244.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetékének vádja alól bizonyítékok hiányában felmentette. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte I.r. vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész II.r. vádlott terhére felmentése miatt, bűnösségének váddal egyezően történő kimondása és vele szemben felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. Jogorvoslattal élt I.r. vádlott és védője is az ítélet megalapozatlanságára hivatkozva, eltérő tényállás megállapítása, eltérő minősítés és lényegesen enyhébb büntetés kiszabása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta rámutatva, hogy II. r. vádlott 2007. augusztus 10. napját követő tényállásban rögzített magatartása egyértelműen arra irányult, hogy I. r. vádlott részére segítséget nyújtson ahhoz, hogy tartózkodási helye a bűnüldöző hatóságok előtt titokban maradjon. I. r. vádlott vonatkozásában a fellebbviteli főügyészség nem osztotta a védelem által megfogalmazott kritikákat, álláspontja szerint a tényállás e körben is megalapozott, az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés, a cselekmény minősítése és a kiszabott büntetés helytálló, ezért I. r. vádlott esetében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen és a fellebbezés írásbeli indoklásában I. r. és II. r. vádlott védője I. r. vádlott vonatkozásában a bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta, míg II. r. vádlott vonatkozásában az ügyészi fellebbezés elutasítására és az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. I. r. vádlott esetében az ítéleti tényállást részben felderítetlennek találta és hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság tényről tényre helytelen következtetéseket vont. Az első fokú eljárás során tisztázni kellett volna, hogy ki volt az utasa I. r. vádlottnak, amikor N-ről Nr. irányába haladt gépkocsijával. Ezáltal megállapítható lett volna az is, hogy az utas valóban kiszállt-e a gépkocsiból Nr-én. Ennek hiányában ez a tényállási rész az első fokú bíróságnak csupán minden alapot nélkülöző feltételezése, az ehhez fűzött indokolás - a gépkocsi menekülésével, a vonszolási nyomokkal, a kerékanyakulccsal kapcsolatosan levont következtetése- csak egy a lehetséges további verziók közül. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem zárható ki annak megállapítása sem, hogy I. r. vádlott az elkövetés helyszínére ismeretlenül maradt társával érkezett, ahol ez utóbbi I. r. vádlott előzetes tudta nélkül véghezvitte ölési cselekményét. I. r. vádlott már csak ezt követően a nyomok feltárásának megnehezítése érdekében nyújtott segítséget az ismeretlen elkövetőnek azzal, hogy a sértett holttestét a vasúti sínekre húzta. Mindemellett a védő megalapozatlannak találta az ítéletet a sértett bántalmazásának kezdetét, körülményeit illetően is. E tényállási rész álláspontja szerint ugyancsak a bíróság tényről tényre vont helytelen következtetésén alapul. Önmagában abból a körülményből, hogy a sértett I. r. vádlott gépkocsijának jobb első ülésén helyet foglalva felfokozott idegállapotban volt, nem csak és kizárólag a megyei bíróság által levont azon következtetés vonható le, hogy az autóban alakult ki a sértett és a vádlott közt ismeretlen okból nézeteltérés, majd azt követően a bántalmazás. A felfokozott idegállapotot a sértettnél más egyéb logikusan magyarázható körülmények is kiválthatták. Legvégül a védő a bántalmazás idejére nézve tett ítéleti megállapítást, ebből adódóan a cselekmény minősítését is vitatta. Álláspontja szerint a szakértői véleményekben fel nem oldott ellentmondás található a bántalmazás idejét, elhúzódását illetően, az ölési cselekmény különös kegyetlen volta ekként megnyugtató módon nem került bizonyításra. Mindezek alapján a védő I. r. vádlott vonatkozásában eltérő tényállás megállapítását, az alapján a vádlott bűnösségének 1 rb, a Btk. 244.§ /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés szerint minősülő bűnpártolás büntetében való kimondását és ehhez igazodó büntetés kiszabását kérte.

II. r. vádlott vonatkozásában a védő arra hivatkozott, hogy az ügyészség kizárólag az első fokú bíróság bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, amely a másodfokú

eljárásban nem megengedett. Utalt a védő mindemellett arra is, hogy a bírói engedélyhez kötött titkos adatszerzéssel kapcsolatos első fokú eljárásban tett kifogásait továbbra is alaposnak találja, az adott eljárási hiba azonban a felmentésre tekintettel az ítéletre lényeges kihatással nem volt.

A másodfokú nyilvános ülésen jelen lévő I. r. és II. r. vádlottak csatlakoztak védőjükhöz.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett igen széleskörű, alapos bizonyítást folytatott le. Beszerzett és tárgyalás anyagává tett minden fellelhető bizonyítékot, amely bármilyen adattal tudott szolgálni a tényállás megállapításához. Így számtalan tanút hallgatott meg annak érdekében, hogy az I. r. vádlott cselekményt megelőző mozgását, kapcsolatait felderítse ezáltal értékelhető adatokat szerezzen arra nézve is, hogy ki volt, ki lehetett I. r. vádlott utasa N-ről Nr. felé közlekedése során.

A beszerzett bizonyítékok azonban további olyan adatokkal nem szolgáltak, amelyek alapján a bizonyítékok köre szélesíthető lett volna. A büntetőeljárás alapvető elve a terheltet megillető védekezési jog, ez magában foglalja annak lehetőségét, hogy a terhelt a vallomástételt megtagadja, vagy azt is, hogy vitassa az ellen felhozott vádat, attól eltérő védekezés terjesszen elő. A vádlotti védekezést egyértelműen cáfoló bizonyítékok mellett alappal nem hivatkozhat a védelem arra, hogy az eljáró bíróság a vádlotti védekezést nem tudta pontról pontra leigazolni, ekként az ítélete felderítetlen, illetve az adott tényekből további tényekre más következtetésre is juthatott volna. Jelen esetben I. r. vádlott csak a tárgyaláson tett vallomást, mely szerint egy ismerőst szállította gépkocsijával a bűncselekmény helyszínére prostituálttal való közösülés érdekében. Út közben az ismeretlenül maradt személy, akit a vádlott nem kívánt megnevezni kiválasztotta a lányt, aki az autó hátsó ülésére szállt be, majd a helyszínen az illető és a lány kiszállt a gépkocsiból, ő zenét hallgatott a járműben, amíg úgy gondolta, hogy annak hátuljánál köztük az aktus lezajlik. Ez a védekezés nem ad választ, sőt mindenben ellentmond annak a - még a védelem által sem vitatott - bizonyítéknak, hogy a szagazonosítás során a kutyák csak a gépkocsi jobb első üléséről vett szagnyomokat azonosították a sértett szagmaradványával. I. r. vádlott vallomásaival ellentétes az a szakértői megállapítás is, hogy a gépkocsi jobb első üléshez tartozó kardánbox felé eső részén és a hátsó ülésen kétséget kizáróan a sértettől származó vérszennyeződést mutattak ki, annak ellenére, hogy a járműben a lefoglalásakor bűncselekményre utaló, szabad szemmel látható szennyeződések nem észleltek, ez nyilván az elkövetés utáni takarításra vezethető vissza. A védelem nem hivatkozott e körben olyan körülményre, amely elfogadható magyarázattal szolgálna tekintetben, hogy mi más módon, - mint ahogy azt a bíróság megállapította -, kerülhetett szagazonosításra alkalmas módon a jobb első ülésre a két nyomhordozó. Ugyancsak a sértett véréből származó szennyeződést mutattak ki a szakértők a kerékanya-kulcsra is, amelyről nem zárták ki kétséget kizáróan, hogy az elkövetés eszköze lehetett. Az adott védekezést illetően nem annak van jelentősége, hogy a szerszámot az I. r. vádlott hol tárolta, az elkövető honnan vette elő, hanem annak,

hogy mindenképpen csak úgy vehette ki a gépkocsiból, hogy arra I.r. vádlottnak is fel kellett volna figyelnie. Ilyenről pedig vallomásában még csak említést sem tesz. Ezek azok a körülmények, amelyek a vádlotti védekezést egyértelműen cáfolták, egyben megfelelő alapot adtak a megyei bíróság részére az adott bizonyítékokkal alátámasztott tényekből további tényekre vont következtetésekre. A megállapított tényállás tehát a logika szabályait betartó mérlegelésen, következtetéseken alapszik. Azt támadni - pusztán arra hivatkozással, hogy a védelem álláspontja szerint a vádlotti védekezésnek megfelelő verzió is megállapítható lett volna az adott bizonyítékok tükrében - alappal nem lehet. A megyei bíróság azokat a bizonyítékokat, amelyek bizonyító erejéhez bármilyen kétség is férhetett kizárta a mérlegelendő bizonyítékok sorából, a tényállás megállapításánál csak a mindenben alátámasztható, elfogadható bizonyítékokra hagyatkozott.

Mindezek alapján az ítélőtábla a védelmi fellebbezést erre irányuló formájában nem látta elfogadhatónak, az ítélet teljes mértékig megalapozott, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is. II. r. vádlott vonatkozásában is erre a megállapításra jutott a tényállás 2. pontját illetően, hiszen a tényállás még a védelem által sem vitatottan itt is a beszerzett bizonyítékok helyes értékelésén, mérlegelésén nyugszik, teljes körű, hibáktól, hiányosságoktól mentes, egyéb megalapozatlansági okokban sem szenved.

Az adott tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság I. r. vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény megnevezése, jogi minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is.

A különös kegyetlenséggel elkövetés, mint minősítő körülmény megállapítását nem csak a bántalmazás elhúzódó, megsokszorozott szenvedéssel járó volta, hanem az elkövető részéről megnyilvánuló olyan rendkívüli brutális, az emberi mivoltból kivetkőzve való elkövetés is adja, amelyet jelen esetben a szakértő által igazolt, élőben elszenvedett sérülések, az ebből levezethető bántalmazási mód mindenben alátámaszt.

Ekként az adott tényállás mellett a minősítés szempontjából nincs különösebb jelentősége annak, hogy 2 vagy 3-4 percig tarthatott a sértett bántalmazása.

A megyei bíróság I. r. vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a határozott ideig tartó szabadságvesztést a törvényi büntetési tételkeret felső határában állapította meg. Az adott bűncselekményi kategórián belül is igen jelentős tárgyi súllyal rendelkező cselekmény mellett ennél enyhébb büntetés szóba sem jöhet, a büntetési célok jelen esetben valóban csak a határozott ideig tartó szabadságvesztés maximumában meghatározott büntetéssel érhetők el. Ezért az ítélőtábla a védelmi fellebbezés keretein belül a kiszabott főbüntetés és az ehhez alapjában és tartamában megfelelően igazodó mellékbüntetés enyhítésére sem látott okot, törvényes lehetőséget.

II. r. vádlott esetében a terhére bejelentett ügyészi fellebbezést alaposnak találta. A tényállás, mint ahogy azt az ítélőtábla a korábbiakban megállapította a büntetőjogi felelősségről való döntéshez szükséges releváns tényeket teljes körűen tartalmazza, ezért a másodfokú

bíróságot határozatának meghozatalában a Be. 352.§/1/ bekezdés b/ pontjában és a /3/ bekezdésében írt eljárási korlátok nem akadályozták. Az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott tartott attól, hogy a nyomozóhatóság lehallgatja a telefonját, ezért az általa használt telefonon folytatott beszélgetés következtében külföldi tartózkodási helye ismertté válik előttük. Ennek elkerülése érdekében kérte meg arra II. r. vádlottat, hogy II. r. vádlott által használt telefonon tartsa a kapcsolatot szüleivel. Ez a közreműködés azt követően is folytatódott, hogy II.r.vádlott legkésőbb 2007. augusztus10. napjától kezdődően tisztában volt azzal, hogy I. r. vádlott emberöléssel kapcsolatos ügybe keveredett, a hatóság keresi. Ez az a tényállási rész, amely alapot ad II. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására, a további tényállási részek ebből a szempontból relevanciával nem bírnak, az első fokú bíróság téves jogértelmezésének eredményeként kerültek rögzítésre.

A Btk.244.§ /1/ bekezdés a/ pontja és /3/ bekezdés a/ pontja szerint az követi el a minősített bűnpártolás vád szerinti esetét, aki emberöléssel kapcsolatban segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. Ezt a törvényi tényállást teljes mértékig kimeríti a fentiekben írt első fokú ítéleti tényállási rész. II. r. vádlott azzal, hogy 2007. augusztus 10-e után, augusztus 13-án is telefonos kapcsolatba lépett I.r.vádlott apjával annak érdekében, hogy gyermekével, nyomozati módszerekkel fel nem deríthető módon beszélgetést folytathasson, - már az adott körülmények ismeretében - továbbra is segítséget nyújtott ahhoz, hogy I. r. vádlott tartózkodási helyének felderítése a szüleivel való kapcsolattartás esetén se legyen megismerhető. Gyakorlatilag tehát I. r. vádlott külföldön való bujkálását segítette elő tudatos magatartásával. Közvetve ezzel az I.r.vádlotti szülőknek is segítséget nyújtott a fiúkkal való kapcsolattartásban, akár további bujkálásának a szülők részéről történő esetleges elősegítésében is, a büntetőjogi felelősség azonban a fentiek szerint nem ez utóbbi tény kétséget kizáró bizonyításának függvénye, az ezzel kapcsolatos tényállásnak a büntetőjogi felelősség szempontjából jelentősége nincs. A büntetőjogi felelősség ugyanis jelen esetben nem az esetleges bűnpártolásért amúgy sem büntethető szülők tevékenységéhez, hanem az alapbűncselekményt elkövető személynek közvetlenül adott segítségnyújtáshoz kapcsolódik.

Az irányadó tényállás alapján az ítéletábra a Be. 372. § /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 244.§ /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő és büntetendő bűnpártolás büntetében.

A törvény az adott bűncselekményt 5 évig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az ítéletábra a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként értékelte büntetlen előéletét, ténybeli beismerő vallomását. Figyelemmel volt a bíróság arra is, hogy nyilvánvalóan szerepe volt abban is, hogy I. r. vádlott végül is feladta magát az olasz hatóságok előtt, ez utóbbi a terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyának megítélését az adott körülmények mellett is jelentős mértékben befolyásolja. Mindezek alapján az ítéletábra a cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyével 10 hónapi börtönbüntetést látott arányban állónak, mely esetében úgy ítélte meg, hogy a büntetési célok annak végrehajtása nélkül is elérhetők. Ezért a kiszabott büntetést a Btk. 89.§ (1) és (3) bekezdése alapján 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az első fokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság I.r. vádlott vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Az I.r. vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án alapszik.

G y ő r , 2010. március 4. napján

Dr.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk..
a tanács tagja, előadó

Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Zala Megyei Bíróság 2009. április 9. napján kihirdetett 3.B.22/2008/49. szám alatti ítélete I.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2010. március 4. napján

.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: